

**GENERALNY INSPEKTOR
OCHRONY DANYCH
OSOBOWYCH**

dr Wojciech R. Wiewiórowski

Warszawa, dnia 29 stycznia 2013 r.

DOLiS/DEC-73/13/4993,5005

dot. [...]

DECYZJA

Na podstawie art. 105 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 z późn. zm.), art. 12 pkt 2, art. 22, art. 23 ust. 1 pkt 2 i art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r., Nr 101, poz. 926 z późn. zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie skargi Pana L. R., na przetwarzanie jego danych osobowych przez B. S. A., w szczególności niezrealizowanie wobec Pana L. R. obowiązku informacyjnego, o którym mowa w art. 33 ustawy o ochronie danych osobowych,

odmawiam uwzględnienia wniosku.

Uzasadnienie

Do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wpłynęła skarga Pana L. R., zwanego dalej Skarżącym, na przetwarzanie jego danych osobowych przez B. S.A., zwany dalej Bankiem, w szczególności niespełnienie wobec niego obowiązku informacyjnego z art. 33 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926, z późn. zm.), zwanej dalej ustawą.

W treści skargi Skarżący podniósł, iż jego dane osobowe zostały pozyskane przez Bank w związku z okolicznością zawarcia w dniu [...] listopada 2001 r., przez osobę podszywającą się pod niego, umowy z Bankiem ([...]). Wobec zatem okoliczności, iż Skarżący nigdy nie zawierał umowy z Bankiem, przetwarzanie przez ten podmiot jego danych osobowych z tego tytułu nie znajduje, w ocenie Skarżącego, podstawy prawnej. Jednocześnie Skarżący zakwestionował niezrealizowanie wobec jego osoby przez Bank obowiązku informacyjnego z art. 33 ustawy.

Wobec powyższego, Skarżący zwrócił się do organu ochrony danych osobowych o wydanie nakazu zrealizowania przez Bank obowiązku informacyjnego, o którym mowa w art. 33 ustawy, oraz usunięcia jego danych osobowych „po wyjaśnieniu sprawy przez Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych bądź Policję”.

Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych przeprowadził w niniejszej sprawie postępowanie administracyjne, w toku którego ustalił następujący stan faktyczny.

1. Pismem z dnia [...] kwietnia 2012 r. Skarżący zwrócił się do Banku o cyt.: „udzielenie wszelakich informacji na temat rachunku o nr [...] rzekomo otwartego przeze mnie”. W ww. piśmie Skarżący poinformował ponadto, iż cyt.: „nigdy w życiu nie otwierałem w państwa banku rachunku i również nie zaciągałem kredytu itp. rzeczy”.
2. W dniu [...] maja 2012 r. Bank, drogą elektroniczną, skierował do Skarżącego informację o treści cyt.: „Niniejszym informujemy, że rachunek bankowy otwarty na rzecz : L. R. tel. Kom. [...] Pesel [...], Dow. Osob. [...], został z dniem [...]05/2012 zamknięty, Zaległe prowizje w kwocie [...]zł zostały anulowane”.
3. W toku postępowania prowadzonego przez organ ochrony danych osobowych, Bank wskazał, iż pozyskał dane osobowe Skarżącego w związku z zawarciem w dniu [...] listopada 2001 r., w I Oddziale Banku w B., umowy o prowadzenie rachunku. Jak dalej wskazano, osoba, która zawarła z Bankiem rzeczoną umowę, dysponowała podczas tej czynności dowodem osobistym Skarżącego, który to dowód osobisty nie był w tym czasie zgłoszony jako dowód zastrzeżony. Bank pozyskał dane osobowe Skarżącego w zakresie cyt.: „imiona, nazwisko, data i miejsce urodzenia, imiona rodziców, numer PESEL, seria i numer dowodu osobistego, adres zamieszkania, adres do korespondencji, numer telefonu, nazwisko rodowe matki, obywatelstwo, stan cywilny, wykształcenie, zawód”. Ustosunkowując się do realizacji na rzecz Skarżącego obowiązku informacyjnego z art. 33 ustawy, Bank wyjaśnił, że Skarżący nie zwrócił się w odpowiednim trybie o realizację tego uprawnienia, w szczególności Bank nie uznał za taki wniosek pisma Skarżącego z dnia [...] kwietnia 2012 r. Rzeczona pismo spowodowało jedynie nawiązanie ze Skarżącym kontaktu telefonicznego, w toku którego Bank pozyskał od Skarżącego informację, o skierowaniu przez niego do organów ścigania zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa posługiwania się jego dowodem osobistym przez inną osobę.
4. Odnosząc się do aktualnego przetwarzania danych osobowych Skarżącego, Bank wskazał, że dane te przetwarzane są cyt.: „dla celów sprawozdawczości rachunkowej (...) oraz dla celów stosowania metod statystycznych (...)”.

Po zapoznaniu się z całością zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych zważył, co następuje.

Odnosząc się do kwestii oceny legalności przetwarzania danych osobowych Skarżącego przez Bank wskazać należy, iż ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r., Nr 101, poz. 926 z późn. zm.), zwana dalej także ustawą, określa zasady postępowania przy przetwarzaniu danych osobowych oraz prawa osób fizycznych, których dane są lub mogą być

przetwarzane w zbiorach danych (art. 2 ust. 1 ustawy). Przetwarzanie danych osobowych jest zgodne z prawem jedynie wówczas, gdy administrator danych legitymuje się posiadaniem co najmniej jednej, spośród wymienionych w art. 23 ust. 1 ustawy, materialnych przesłanek dopuszczalności przetwarzania. Stosownie do art. 23 ust. 1 ustawy, przetwarzanie danych osobowych jest m.in. dopuszczalne wtedy, gdy: osoba, której dane dotyczą, wyrazi na to zgodę (pkt 1), jest to niezbędne dla zrealizowania uprawnienia lub spełnienia obowiązku wynikającego z przepisu prawa (pkt 2). Każda z przesłanek przetwarzania danych osobowych ustanowionych w art. 23 ust. 1 ustawy ma charakter autonomiczny i niezależny, a zatem przesłanki te co do zasady są równoprawne. Dlatego też spełnienie co najmniej jednej z nich stanowi o zgodnym z prawem przetwarzaniu danych osobowych. Jednocześnie, zgoda osoby, której dane dotyczą jest jednym z możliwych, ale nie jedynym warunkiem legalizującym proces przetwarzania danych osobowych.

Ze zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego wynika, że Bank, po otrzymaniu informacji o zawarciu na rzecz Skarżącego ww. umowy kredytowej przez osobę podszywającą się pod Skarżącego, poinformował go o zamknięciu rzeczzonego rachunku i anulowaniu zaległych prowizji.

Odnosząc się zatem do aktualnego przetwarzania danych Skarżącego przez Bank wskazać należy, że podmiot ten przetwarza je w celach archiwalnych oraz stosowania metod statystycznych. Podstawą tego procesu są przepisy prawa, a zatem przesłanka określona w art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy. Przypomnieć należy, że na mocy tego przepisu prawa przetwarzanie danych jest dopuszczalne wtedy gdy jest to niezbędne dla zrealizowania uprawnienia lub spełnienia obowiązku wynikającego z przepisu prawa – w tym przypadku przepisów ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2009 r., Nr 152, poz. 1223 z późn. zm.), rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 1 października 2010 r. w sprawie szczególnych zasad rachunkowości banków (Dz. U. Nr 191, poz. 1279) oraz ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (Dz. U. z 2002 r. Nr 72, poz. 665 z późn. zm.).

Wskazać w tym miejscu należy, iż w ustawie o rachunkowości określono okresy przechowywania poszczególnych rodzajów dokumentów. W myśl przepisu art. 74 ust. 2 pkt 4 tego aktu prawnego, dowody księgowe dotyczące środków trwałych w budowie, pożyczek, kredytów oraz umów handlowych, roszczeń dochodzonych w postępowaniu cywilnym lub objętych postępowaniem karnym albo podatkowym – przez 5 lat od początku roku następującego po roku obrotowym, w którym operacje, transakcje i postępowanie zostały ostatecznie zakończone, spłacone, rozliczone lub przedawnione

Przetwarzanie danych osobowych Skarżącego przez Bank w celach statystycznych, odbywa się zaś na mocy przepisu art. 105a ust. 4 Prawa bankowego, zgodnie z którym, banki oraz instytucje, o których mowa w art. 105 ust. 4, mogą przetwarzać informacje stanowiące tajemnicę bankową dotyczące osób fizycznych po wygaśnięciu zobowiązania wynikającego z umowy zawartej z bankiem lub inną instytucją ustawowo upoważnioną do udzielania kredytów, bez zgody osoby, której informacje dotyczą, dla celów stosowania metod statystycznych, o których mowa w art. 128 ust. 3.

W świetle przytoczonych przepisów prawa uznać należy, że przetwarzanie danych osobowych Skarżącego przez Bank w celach archiwalnych i statystycznych spełnia przesłankę legalności tego procesu, o której mowa w art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy o ochronie danych osobowych.

Nadto wskazać należy na treść art. 106a ust. 1 Prawa bankowego, zgodnie z którym w razie zaistnienia uzasadnionego podejrzenia, że działalność banku jest wykorzystywana w celu ukrycia działań przestępczych lub dla celów mających związek z przestępstwem skarbowym lub innym przestępstwem niż przestępstwo, o którym mowa w art. 165a lub art. 299 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny (Dz. U. z 1997 r., Nr 88, poz. 553 z późn. zm.) – bank zawiadamia o tym prokuratora, Policję albo inny właściwy organ uprawniony do prowadzenia postępowania przygotowawczego. Prokurator, Policja albo inny właściwy organ uprawniony do prowadzenia postępowania przygotowawczego, który otrzymał zawiadomienie, o którym mowa w ust. 1, może żądać uzupełnienia informacji, także w toku czynności podejmowanych na podstawie art. 307 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego – Dz. U. Nr 89, poz. 555, z późn. zm. (art. 106a ust. 2 Prawa bankowego). Nie ulega zatem wątpliwości, iż w świetle powyższego przepisu Bank zobowiązany jest również do przetwarzania danych Skarżącego na potrzeby postępowania karnego mogącego toczyć się w sprawie.

Ustosunkowując się do podniesionego przez Skarżącego zarzutu niezrealizowania wobec niego obowiązku informacyjnego, o którym mowa w art. 33 ustawy, wskazać należy, że zgodnie z art. 33 ust. 1 ustawy, na wniosek osoby, której dane dotyczą, administrator danych jest obowiązany, w terminie 30 dni, poinformować o przysługujących jej prawach oraz udzielić, odnośnie jej danych osobowych, informacji, o których mowa w art. 32 ust. 1 pkt 1 – 5a. W myśl art. 32 ust. 1 ustawy, każdej osobie przysługuje prawo do kontroli przetwarzania danych, które jej dotyczą, zawartych w zbiorach danych, a zwłaszcza prawo do: 1) uzyskania wyczerpującej informacji, czy taki zbiór istnieje, oraz do ustalenia administratora danych, adresu jego siedziby i pełnej nazwy, a w przypadku gdy administratorem danych jest osoba fizyczna - jej miejsca zamieszkania oraz imienia i nazwiska, 2) uzyskania informacji o celu, zakresie i sposobie przetwarzania danych zawartych w takim zbiorze, 3) uzyskania informacji, od kiedy przetwarza się w zbiorze dane jej dotyczące, oraz podania w powszechnie zrozumiałej formie treści tych danych, 4) uzyskania informacji o źródle, z którego pochodzą dane jej dotyczące, chyba że administrator danych jest zobowiązany do zachowania w tym zakresie tajemnicy informacji niejawnych lub zachowania tajemnicy zawodowej, 5) uzyskania informacji o sposobie udostępniania danych, a w szczególności informacji o odbiorcach lub kategoriach odbiorców, którym dane te są udostępniane, 5a) uzyskania informacji o przesłankach podjęcia rozstrzygnięcia, o którym mowa w art. 26a ust. 2.

W ocenie Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych pismo Skarżącego z dnia [...] kwietnia 2012 r. nie stanowi wniosku, o którym mowa w art. 33 ustawy, a zatem nie sposób stwierdzić, że Bank nie udzielając na nie odpowiedzi, uchybił spoczywającemu na nim obowiązkowi informacyjnemu, o którym mowa powyżej.

W myśl przepisu art. 18 ust. 1 pkt 1 – 6 ustawy, w przypadku naruszenia jej przepisów Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych z urzędu lub na wniosek zainteresowanej osoby w drodze decyzji administracyjnej, nakazuje przywrócenie stanu zgodnego z prawem, a w

szczególności 1) sunięcie uchybień, 2) uzupełnienie, uaktualnienie, sprostowanie, udostępnienie lub nieudostępnienie danych osobowych, 3) zastosowanie dodatkowych środków zabezpieczających zgromadzone dane osobowe, 4) wstrzymanie przekazywania danych osobowych do państwa trzeciego, 5) zabezpieczenie danych lub przekazanie ich innym podmiotom, 6) usunięcie danych osobowych. W niniejszej sprawie postępowanie nie może zakończyć się jednak jakąkolwiek decyzją odpowiadającą dyspozycji przytoczonego art. 18 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych. Skoro bowiem postępowanie dowodowe nie potwierdziło zarzutu przetwarzania danych osobowych Skarżącego przez Bank z naruszeniem ustawy, nie ma podstaw do rozważania zasadności skierowania pod adresem Banku nakazu związanego z tym przetwarzaniem.

Mając powyższe na uwadze, w tym stanie prawnym i faktycznym, Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych rozstrzygnął jak na wstępie.

Na podstawie art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm.) i art. 129 § 2 w zw. z art. 127 § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98 poz. 1071 z późn. zm.), strona niezadowolona z niniejszej decyzji może, w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia, zwrócić się do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych (adres: Biuro Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, ul. Stawki 2, 00 – 193 Warszawa) z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy.